

Què hi ha de bo

per Montserrat Carné i Penalva

A SABADELL: La diversitat

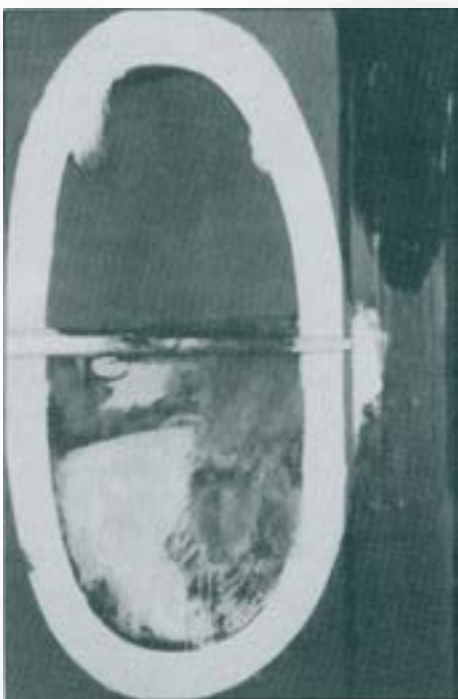
Molts fets, molts actes s'han produït. S'han visionat moltes imatges, molts exemples d'una activitat que ha resultat intensa. Una exposició -itinerant- ha relacionat la pintura i la Revolució Francesa. Les connexions: poques, potser. Però no saltres som fills d'aquell fet tan capgirador de la història.

Als artistes i intel·lectuals d'avui els agrada de recordar, commemorar i recordar grans fets històrics. Tot això val si serveix per a fer anàlisi i "reconduir" el que tenim ara i el que ens ve.

També ha estat bo veure en un mateix recinte: "El casal Pere Quart" una mostra de disseny (La motocicleta a Catalunya) i una altre, de recordança dels nostres orígens (la presentació del número del "Quadern" dedicat al Mil·lenari de Catalunya). És en aquest segle XX on es desenvolupa l'enginy de la motocicleta i quan es produeix un mil·leni d'existència. Art-disseny, història-tècnica: un resultat del nostre caminar.

A L'HOSPITALET DEL LLOBREGAT: Guinovart

Una mostra al "Tecla Sala, Centre Cultural Metropolità", que recull la vida pictòrica de 40 anys d'aquest artista de la generació de postguerra. J. Corredor-Matheos diu d'ell que "no separa l'art de la vida". Així, aquest recorregut és una vi-

sió del nostre país en aquesta època: 1948-1988. Mª Lluïsa Borràs -comissària de l'exposició- conceptua el seu treball en tres grans períodes -que comparteixo-: El realisme poètic (1948-60), el brutalisme crític (anys 60) i la darrera etapa de la maduresa.

La seva feina: interpretació i transformació. Lucidesa i imaginació. Violència i poesia. Tot un ventall estètic-analític del que es pot fer de la matèria. Pintura, fusta, terra. Unes obres pictòriques on el volum i l'objecte es fan tan necessaris com el domini del color.

M'agrada pensar en la idea que té en Guinovart sobre l'artista: un potencial de coneixement i de canvi social a través del món sensible. En definitiva, ser una veu crítica dins un món de bojós.

AL VALLÈS: Tharrats

L'artista és present a Sabadell, Terrassa i Sant Cugat. Les obres, de tota mena i soports. L'inici: el premi de la Fundació d'Amics de les Arts i les Lletres de Sabadell. Després, una proposta: una exposició en motiu de la inauguració de l'activitat en l'Escola Superior de Disseny Tèxtil i de la Confecció. Les relacions amb Sabadell i amb el tèxtil fa temps que duren. I aquest és el resultat: una mostra dels millors cartells de motius tèxtils i confecció en molts àmbits diferents (al nostre país i a l'estranger) i també diversos tapissos en grans formats. Uns com a forma pictòrica situats en els murs, altres als nostres peus. El tapís com a descans visual.

És a Sant Cugat on es mostren les darreres pintures. Colors en ple combat amb la tela i el paper. Com la tinta que defuig l'aigua i es cristal·litza en amples ombres i reflexes.

Per diferència, a Terrassa, es mostra més el tarannà de l'artista. Els seus escrits i publicacions i sobretot, una de les tècniques que va conquerir als seus inicis: "la maculatura", una forma d'estampació en la qual la base són objectes quotidians. Això possibilita imatges i gruiços que s'allunyen de forma agosarada de les formes clàssiques d'impressió: plantxes, aigua-forts...

Una mostra plural i complexa que de-

fineix el propi caràcter de Tharrats: la polivalència plàstica i intel·lectual de l'artista.

LA VITALITAT EN LA TRADICIÓ: El pessebre

Les llargues cues de gent gran i petita que es van produint dia a dia al carrer Sant Joan, a la seu de l'Agrupació de Pessebristes, és un petit exemple del grau d'acceptació i vigència d'una tradició que ha anat mantenint-se fins ara. El pessebre és un dels elements que acaben de definir unes festes tradicionals, però, amb l'accent de casa nostra. I és curiós veure el grau d'imaginació demostrada en els autors dels Diorames exposats. Autors que hem vist d'edats i caràcters molt diferents i que demostren el bon fer amb l'ús de tècniques i estils variats. És curiós de veure com l'enginy es fa present en cada tema representat, més encara quan és la tècnica emprada la que arrodoneix l'efecte. Els temes tractats són sempre els mateixos, any rera any, però la gràcia rau a trobar nous punts de vista d'aquests passatges reproduïts. I tot parlant amb els responsables de l'Agrupació i de l'Escola que ha nascut d'aquest moviment, hi veiem continuïtat, seriositat i, sobretot, rigor. El coneixement de la perspectiva, del guix, de la pintura i fins i tot del modelat -matèries quasi obligatòries en l'Escola de l'Agrupació- ens fa pensar que l'artesanía popular té molt de mestratge i d'intel·ligència, i com aquest cas demostra, aquesta Exposició de Pessebres no ha d'envejar res a altres mostres amb més pretensions artístiques no aconseguides.

